

המחלם גול דין וכו'. מאנס נקמו ס"ג לעכלון
 (ל"ג נ"ו):
 ז הנוקם מתביריו וכו' כייד היה אמר
 ל' הברור והשאילו קדרומך
 וכו' עד כוח השפקן. צמ"כ פ' קדושים ונזירים
 פסק עני דיווינט (ק"א). וכן כתמן חלול
 לרשו לו לו מדאס נצרים מונגייל גל מלחומיין. צפ"ק
 ל' ל"ס (ק"י):

והבאוי ואין כדי לנקום עליהם. כיצד הדא הנקומו אמר לו קדרומר אמר לו אינן
לו חבריו השאלינו קדרומר אמר לו איני משאילך. למחר צרך לשאול מכך אמר לו חבריו השאלינו קדרומר אמר לו אינן
משאילך כדרך שלא השאלתי ממך hari וה נוקם. אלא בשיבוא לו לשאול יתן כלב שלם ולא יגמול לו באשר
גמלו וכן כל ביצועו באלו. וכן אמר דוד ברעוווי הפטות אמר גמלתי שלמי רע ואלהלצתנו וגוי: ח' יוכן כל הנוטר לאחד
מיישראלי עובר בלא העשה שנאמר ולא הטור את בני עמייך. כיצד היא הנטירת, ראובן שאמר לשמעון השbir לי בית זה והוא
השאלינו שור זה ולא רצחה שעמצען. לימים בא שמעון לרואובן לשאול מכך או לשוכר מכך ואמר לו רואובן הא לך הריני
משאילך ואני כמוהך לא אשלם לך במשער. העישה כוה עובר בלא תחטו, אלא ימחה הדבר מלבו ולא טרנו. שבכל ומין
שהוא נומר את הדבר וווכיו שמא בא לנקום. לפיקך הקפידה חורה על הנטירה עד שימחה העון מלבו ולא יברנו כלל.
ו' בא הרעה הבוגנה שאפשר שיתקיים בה יישוב הארץ ומשאים ומתנים של בני ארם וה עם זה:

השלכות תלמוד תורה

יש בבלן, שתי מזות עשה, וזה פרטן:

א) לומד תורה, ב) לכבד מלמדיה וידועיה:

יביאור שני מזוח אלו בפרקם אלו:

פרק ראשון

כט' ב' שנות: פ' א' נשים ועדרם וכו'. פ' ב' דקיקדין [כ"ע]. סמויין לדין מוס' הל' גנילס ול' ח' גנילס. פ' ג' ציוויליזציית מוס' הל' גנילס ול' ח' גנילס. פ' ד' מילינן דטוקיר אולמד מה עבדו מוויה. הולינין מו' פ' א' דקיקוון דמלכישׁו' למלהן מוס' הל' גנילס ומילנס דולדומן מוס' הל' גנילס ואסמייט לנטומוט ליטען כל האלטוטיס מוס' נלטמו' מושי. נלטמו' נטמו' וככל קלחן מוס' נלטמו' מושי. מוס' נלטמו' נטמו' וככל קלחן מוס' נלטמו' מושי. פ' א' גש'יט ועדרים וקטנים פטוריים מטלמוד תורה. ק' מ' למכתבים והודעתם לולען דס' ס' נצען כלל. י' אבל קמן אבוי חייב [ה'] למלמדו תורה אבל טה עטפקה נל' יה' נט' כט' קוזם נט' קז'ינו' לאט' פ' ב' שונא'ר ולמרחן אוותם את בנים ונ' לדבר בם. ואין י' האשה י' שונא'ר אה' להלך את בנו וכו'.

ק סכ"מ מילול מילול מה נון: **למה:** **(ב)** רכש שחייב אדם ללמד את בנוvr כך והוא חייב את בן שנאמר והודעומ לביך ולבני בריך. ולא בנו ובנו בלבד אלא מצוה על כל חכם וחכם מישראל ללמד את כל התלמידים אעפ' שאין בניו. שנאמר ושננתם לבני מפי השמועה למדו בnid אלו תלמידיך שה תלמידיהם קרוין בנים שנאמר ויצאו בני הנביים. אם כן למה נצווה על בנו ועל בן בנו להקדים בנו לבן בנו ובנו לבן חבריו וחויב

ב' א אבל קמן ובורו סוף פ' נושא פטנול קמן צטוטן יונדע לדכל מופיע מלהמו מולה ב לחקרים בנו לבן בנו וכו' (ל'ס' מכ מון ומפקל לדלעם ריבוט גס פון צו מיען נאכדר נא כח' א' נושא מושנה

חגנות מימוניות
מנדל עוז
 זה הנקום מתבירו על הטופ. נסיטול (קדוטיס פ"ד) ומולם פריך גלגולונס (ד"ה כ"ט):
פ"א אב נשים וערדים פטוריים מות' עד והודען. הכל פ"ק לדעתן (ג"ה כ"ט): ב"ג ול' חיל מאהן מעד לעארך לך אמר דבריהם ע"כ: **נ"ז פ"ק תרואה וטעלון (ד"ה כ"ח)** מר וומרא

וּבָז

חגנות פירומניות

הנוקם מחייב על ספקו. נסיילו (קהלת פ"ז) וימול פון גלטונג (זק' כ"ג): פ"א אב ונשים עבידים אפודים מות"ח על והוועטס. כלל פ"ק לדוקיןן (זק' כ"ה): בנו ולא ח' מאהן מעוד לאמר לך אמר בדרכו, ע"כ פ"ק בטור דענילע (זק' כ"ה) מרד ומרדא

רבען ואילך, עב' [ב] מחרב יהודיה דאמר בובלון בן נז' מי' ומן בבליהו אורתה בן פסק כל רכשו ודלתא כבורייא ולטנא, ע'':
רב הונגה בריה דרב בא' ובר' נער נבוכו דרב איניש עירשין ביה וקמאן לא ייעבן מן העבר החילה ווי לא אפשר לשעריו לאירועיה עבדין כרב גאנן עכ'':

מדע. הלבות תלמוד תורה פ"א

גספּת משנה

ויש לי מזוזס רק"ל לטלחה כמונו זו רק"ל דלן
ו, ולח"כ צנעו קולס נון יכט פון כי טיפי דלן
ולטנטנו לח'ו ממ"ה לגמיהי קמ"ל דלן כוון דמי
מונחים ניטו:

ה לעולם לימוד ארם תורה וכו' ניימט אל-
ומאיימי אבץ חיב למחרת תורה וכו'
ניימט מוקל נלען בגול (סוכה
מ"ג): ומ"א עד שיטין נן צפ ונוי יתפרק
נדפק טהור וה' ז
ז היה מתהן החדרינה וכו' פ"ק לקודוטין
[פ"ד תנומת דר ל' וכו']. ואבמת על
לאכון וולך לון מיב גלעדיות נחמת:
מקום שהונן ללבוד תורה שבכתב בשבר
ובר. פ"ז אין סנוולר (דילס ל' וכו').
ופיק עד כמה: מ"ס כל מיל מי צולמו צטמ
ונוי. ס' עד כמה (כשרות כ"ט):

אדם חורחה ואחר כך ישא אשה שאה חלה אין דעתו פנויה ללמידה. ואם יצרו מתגבור עליו עד שנמצא שכן לבו פנווי ישא ואחר כך ילמוד תורה; ו' מאיתוי אביו חייב למדו תורה משיחול לדור מלמדיו תורה צוה לנו משה ושמע ישראל, ואם כך מלמדו מעט פסוקים עד שהיה בן שש או בן שבע הכל לפ' ברוי. ומוליכו אצל מלמד התינוקות: ^ז היה מנהג המדינה ליקח מלמד החינוקות שכר נזון לו שכרכו נזן. וחייב ללמידה בשכר עד שיקרא תורה שבכתב בלבד. מקום שנחנו למד תורה שבכתב בשכר מותר ללמד בשכר. אבל זה תורה שבעל פה אפשר למלמתה

למְלָא כַּמְלָא כִּינֵּס וְלֹא כְּנוּמִיכָּס לְמִלְחָמָה וּמְלָא דְּקָמָנָה כִּינֵּס נֶמֶר דְּלָבִיטִים
בְּמַכְלִים וְלֹא שְׁמַרְתָּ בְּמַכְלִים. נֶכֶּךָ כְּנוּמָה עֲקָרָה גַּוְיִךְ גַּלְגָּל וְעַמְּדָנָה
וּמְעַמְּנָה יְהוָה נָלַבְתָּ לְהַרְאָה גַּן גַּן צְוָנָה קָרְמָל גִּינִּין וְעַמְּדָנָה
עַל גַּנוּ וְעַל גַּן גַּן וְמִתְּחַלֵּט חָרְבָּה גַּבְּרָה וְמִתְּבַּשְׂרָה לְבִזְבָּשָׂה: גַּנְוָה:
צְבָדָה יוֹמָל דְּלִיעָה גַּבְּרָה וְמִתְּבַּשְׂרָה:
הַלְּעוֹלָם יְלִמּוֹד אֶת־הַרְאָה בָּרוּךְ:
הַקָּדָשׁ וְהַמָּה יְלִמּוֹד הַלְּאָהָרָן מִזְבְּחָה וְהַמְּלָאָה סְלָכָה
וְעַמְּקוֹם כְּמוֹלָה וְלֹא טְלִיאָה הָהָן וְלֹא פָלָגָה:
וְכַלְמָן גַּל כָּבֵב רְבִנָּה וְלֹא יְלָקָן וְכַלְמָן גַּל
וְכַלְמָן אַלְמָן אַלְמָן וְעַלְמָן וְכַלְמָן יְמָן אַלְמָן וְכַלְמָן וְכַלְמָן
מְסֻלְכָּה וְשָׁׁמֶת וְנִלְחָם אַלְמָן כְּפִירָה וְכַלְמָן עַל מָה אַלְמָן זָבָח וְכַלְמָן לְמִנְחָה
לְזָבָח וְכַלְמָן לְמִנְחָה וְכַלְמָן כְּמִנְחָה שְׁמָרָה שְׁמָרָה שְׁמָרָה
מְנֻגָּבָה עַל־זָבָח וְאַתָּה אַתָּה כְּמִנְחָה וְכַלְמָן תְּהִלָּה קְדָשָׁה קְדָשָׁה
צָלָג יְהוָה יְהוָה וְכוֹן כְּלָיְחָדָה לְלִיטָּנָה וְכַלְמָן קָמָנָה אַלְמָן כְּלָמָן
וְכַלְמָן אַלְמָן
אַבְּוֹי חִיבָּה לְלִמְדוֹר תּוֹרָה וּבָרוּךְ:
אַתָּה פָּרָקֵק נָלַבְתָּ גַּוְגָּל (דַּקְמָ"בּ) וְכַלְמָן אַלְמָן:
קָדְשָׁו מְלָא כְּמָנָס נְקָרְתָּ וְכָיִן:
וְכַבְּשָׂה מְלָא כְּמָנָס דְּלָמָלָן בְּנֵי מִקְרָא
שְׁמִיעָה נְקָנוּ חָרָב יְהִי לְעַמְּךָ רְבִנָּה עַל־עַמְּךָ כְּבָנָה
גְּבוּרָה בְּנֵי דְּלָמָלָן בְּנֵי מִקְרָא לְעַמְּךָ כְּבָנָה וְהַלְמָן דְּלָקְמָנָה
אַלְמָן גְּנוּמָה מְכַבְּדָה נְקָרְתָּ כְּמָנָס כְּמָנָס וְעַמְּדָנָה
מְלָמָדָה מְעַמְּנָה מְעַמְּנָה עַל־עַמְּךָ וְמְלָא כְּמָנָס כְּמָנָס
וְכַלְמָן:

הבחנות מילימניות

ג מני של אמור או בור. ס' קדיקויזן (דף כ"ט): וכן אתה מוציא אבל מקומות שהחלה למד קורתם וכו'. נאקו פ"ק דקדיקויזן. מימת וכו' לילה מותה יי' וט ני' בקב' לס' קד' פ"ג ס' גלע' נלוד גוינו יי' נסמל קול עזצ'ו. והצע אשכנז מלוחה באנ' אידי מיט' גכל' מקומות קדושים סמלו'ן מונענש מפי' שטאַנטנו'ן מיט' לדי' מעטה' וממלחט טאַנט'ן מיט' נטע'ן

ד דוח רוחצה למלמד ריש לו בן וכור
פ' קידושין (ד' כ"ט): מ"ג כל גות
לעומוד וגנו גומוד טוֹן קוטס נבָנוּ ר' יוזה
חוּמֶל טס גנו גומו מוקשים צ'יז'י גנו קודמו
כ' סל ליל עשך נריס דרכ' נלה נער יונק
שדרילס חצצת ליקויים דלמי' הי מלח דלן
מי' טם ואחורייל טם כלומר דרכ' טעם עדרון מעין
לנני' ולא מס' מלים מהר מזונת עספין נצ'טניאן
ויסקון כל' יוסדה דס' ענד ר' טה' שעבדת
כומטיה וסתקיט בנו לו שי גנו דוחן דלן

וחייב לשכור מלמד לבנו למלמד. ואינו חייב וללמוד בין חבריו אלא בחנים. מי שלא למדו ابو חייב ללמד את עצמו כשביר שנאמר ולמרותם אותם ושמורתם לעשותם. אכן אתה מוצא בכל מקום שהחלה מוד קודם למעשה מה שבחלה מוד מביא לידי מעשה ואין המעשה מביא לידי תלמיד תורה הוא רוצה ללמידה תורה ויש לו בן ללמד תורה הוא קודם לבנו. ואם היה בנו גבן ומישליך להבנין מה שלמוד יותר ממנו בנו קודם וכו. ועל פ' ברכות לא ורבול הוא שרשם שמושם עליון ללמד

לחם מושב

וכו' וודוקן נומר בגנמלין דין פג' לרבינו מילקן קפלי. ועוד קפה ומולוי מוי גמילין
ויב' דטומלין למזר מקראין אין מלמוץ מטה קוח בסכרי וויל לממיין מלמוץ סלכט
וינגדות וכו' קול נומס דגננס ליג' גלמוד קפל וכן מאטען מעשיין ליג' קלהון סלכט ומוי'ין
ליג' גלמודו עדר צירקון מוויל פאלטס כו' וויל מאטען קול נומס קיעג' גלמודו סלכט וכן מאטען
מדצ'יינ' קעוויל פאלטס לפון ליינ' פריך' ליינ' מילכטס מ'ם' כמא לאו קיעג' גלמודו סבכל מאטען
וינגדות וכו' ליאטען דגננס מוי' ווילט לאטער לאיינ' קיטז'וים מלול יונטן נאכטן דעכ'ב'ל
וינגדולין וכו' פאלטס קיעג' לאטער זוינ' וויל מילטעליג' קעפאן דען למתקאנ' דקאנ' צאלען
מה פאלטס על פאלטס קיעג' לאטער זוינ' גאנ' זאט' נו' נטטלול הילטן נאכטן דקאנ' מהר נמי'
קאנ' דבנישס פאלטס גלמודו קאמ' קאנ' זאט' נטטלול הילטן נאכטן דקאנ' מהר נמי'
קיעג' גלמודו נווענרטס גלענ' זאט' נטטלול זאט' נטטלול דז'וינ' קאנ' גני' דלאט' קיטז'ו גני'
האנ' דנטמאמע קה ער' גל' דטפלל הואר נמי' גל' וויל' דטפלל זאט' דז'וינ' קאנ' גני'
גלאט'ו טול בסכרי ולעך מוא שאלמג דלען נמי' ייינ' קול וויל' גל' וויל' דטפלל זאט' דלען
גלאט'ו טול בסכרי ולעך מוא שאלמג דלען נמי' ייינ' קול וויל' גל' וויל' דטפלל זאט' דלען

מגנול עוז

ג ח מי שללא מלהר אביה וכו' וזה ותאזריך ית' ימלודו ווותה. אלה פ"ק קידושין (פרק ג': כ) ו' מארתין מתרויל על מעמו מעמו. טו' פרק נלכד האגון גמפלם סוכין (פרק ג': ב) ר' שירא בז שש או' בן שען בו' כוד מיקוק. וכ' ניכרומין פרכ' נלכד האגון גמפלם סוכין (פרק ג': ב) ר' חזיה מתברג והבריגן עד לרום גמדמי' קומפלט. כרכ' לו' ו' נלכדר גמלודר (גדלים ג'):

3

ח כל איש ישראל אל יזריר בת"ת וכו', מינו בגמלו כמה מקומות אסוי מלח ועיום
כמו ל' לאנשו גל"ש נספוחות [ס"ג] אסוה מלה ו' מניין נז דוחל מליון
מאות אלפיים וכף סגן ה' ברכס גודל ממלוכות ווועטס כלמל רבי עיניג נידיש ע"ז (ד'').
ב' וכפ' ק' לדעוזין (ד' נ"ה). וכפ' קומפקט דריין עטעה טאנזאָה דואָג מל' נפצעין:
ב' ו' נוּיְרַבְּןְיָהְןְּמִתְּנִזְעֵןְ:

ואע"פ שיש לח שדר צו זופמים וכו' קומס פליק דיא נועל סטגמולן דען ולי' מלען דילען וכו', היטול כתאב זטס דכ"ז נומיס קאנע"ס וכו', מילט טונקעלט מזאקסל גולדנונג נו דנדני ריעו'ן וגומפל דיזן עיקל:

למרה בשכר שנאמר ראה למדתי אתכם חוקים משפטים כאשר צוין ה' וגוי מה אני בוחן למותי אף אתה למדתם בוחן מני וכן כשתלמידו לדורות למותי בחונך כמו שלמודתם ממי. לא מצא מי שילמדנו בחונך כנראה שנאמר אמת קנה. יכול לומר לא מרות שאמרו נשבך תלמוד לומר ואל חמכור. הא למותה שאמרו לנו ללמד בשכר אע"פ שלמדו רבו בשכר: ח' כל איש

בפרק סני דיני גוים (כמונות ק'ג-ה'): ומפס קומוין. כגון לוי יוסוף:
וְיִאָעָד אִימֹת חַיֵּכְךָ לְלִמּוֹד תְּרָחָ וּבָרָ
וְחוֹבֵב לְשָׁלַשְׁלָת לְמִרְתָּה.
מִמְלֶתֶךְ וְכָל קָלְלָתֶךְ לְקָדוּשָׁתֶךְ (ז' ה':)
יְבָרָךְ אֶת בְּתָלָתֶךְ תְּלָטוֹזֶךְ וּבָרָ
פָּצָן דָּתָנוֹתֶךְ וְאֶת קְמוֹנָתֶךְ מִסְתָּרֶךְ
צְלָמָן נְזִירָךְ לְמִקְדָּשָׁה וְאֶת קְמוֹנָתֶךְ קָטָלֶךְ
אֶת עֲלָמָתֶךְ;

בשבר תלמוד לומר ואל חמכור. הא למדת שאמר לנו מיטפין: עני בין שער בין שלם בגופו בין בעל יופירין בין בחור בין שהיה וכן גדור שתשיש בחו אפיו היה עניהם המהווים ואפליו בעל אשה ובונם חייב לקבוע לו וכן לתלמוד תורה ביום שובלילה שנאמר ותנית בו יומם וליליה: טן גדולי הכתמי ישראל היו מהן חותמי עצים ומהן שואבי מים ומהן סופים ואך על פי כן היו שעסוקן בתלמוד תורה ביום ובليلה והם מכלל מעתקין השמועה איש מפני איש מפני משה רבינו: יעד אמרתי חייב ללמד תורה עד יום ומותו שנאמר ונפנ' יסורי מלבדך כל ימי חייך. וכל ומין שלא עסוק בלמידה הוא שוכח: נ' וחוייב לשולש את ומין למדתו. שליש בתורה שבכתב. ושליש יבין ויעוביל אהוריית דבר מואהשו וויצויא דבר מדבר ווימה דבר לדבר ויבין במדות שהتورה נדרשת בהן עד שידע היאך הוא עיקר המדרות והיאך וויצויא האמור והmortר וכיציא בהן מודדים שלמדו מפני השמועה. וענין זה הוא הנקרה גמורא: יב כיitzד היה בעל אומנות והוא עסוק במלאותו שלשה שעות ביום וכוהה תשע. אותן התשע קורא בשלש מתן בתורה שבכתב ובשלש בתורה שבבעל פה יטובשלש אהירות מתבנן בראתו להכין דבר מרבי. ודברי קבלה בכלל תורה שבכתב ההן ופירושן בכלל תורה שבבעל פה. והענינים הגראים ברבים בכלל הגمراה הן. יבמה דברים אמרוים בתחלת הלמודו של אדם אבל בשינורי בחכמה ולא היה צריך לא ללמד תורה שבכתב ולא לעסוק חמיד נזב תורה שבבעל פה יקרא בעותים מזומנים תורה שבכתב ודברי השמועה כדי שלא ישכח דבר מרבי רני תורה ונינה כל ימי לגמרא בלבד לפי רוחב שיש בלבו ויישוב דעתחו: יג אשה שלמדה תורה יש לה שכר אבל איןו שכבר האיש. מפני שהוא כל העושא דבר שאיןומצווה עליו לעשותו אין שכרו כשכר המצווה שעשה אלא פחות ממנה. ואע"פ שיש לה שכר צו חכמים שלא לימד אדם את בתו תורה. מפני שרוב הגנים אין דעתן מכובנת להחלמד אלא הן מצויות דברי תורה לדברי הבא לפי עניות רעתן. אמרו חכמים כל המלמד את בתו תורה באילו לмерה תפלות: במה דברים אמרוים בתורה שבבעל פה אבל תורה שבכתב לא יוכל אותה לכחלה ואם למדה אותה כמלמדה הפלות: מושבין

א כ"מ דב ל"ג סמ"ג נתן י"כ נול יונל כי' למ"ז:

לחם משנת

טנך ל טו

במסכת סופרים פ' י"ד גיטין בשם שאי אפשר לעולם כלא מל' לא פלפלין כלא בעשיטים רוגל מוקרא וממנה ובאו לידי תלמיד אלא ע"מ שלמד מוקרא ומשות ובאו להלמוד וועל רוא שמשת הלמידה בוכנין הרי וזה כור ע"ש: יג' (כדי' א), חזרו כתוב איסכא י"ד סי' רומי' כתוב ב':

תנהות מיפוי ניירות
בנוסף לארון וויליאם ברון יונטו (ב'), שמי בלחימת אפרילנו לא גורא אלא

ב[...] ובשעות והקות טמך על הא אמר רבי יוחנן בפ' שמי הלחם אשיין [א] ק' ואיא
ק' שshortר ועכיתת רשות ר' מושג וכדר ר' אמר למד כמי עם אויר, סטר' גורעת
ר' מושג לאין ג' בכלל הלאוין ומוכר כי רורה דאמר קרא פ' יוסרו ע"ש: יב [ט] כי
עכיתת ר' מושג, אבל ר' מרשם שעוסק עני מים בפרקיו עשי מים במושג והנ' בתחלתו
לעכיתת ר' מושג וריש ר' ובנו ס' בתחלתו ואין אויר ג' לשולש ו/or בוגרין
וכן כל שבוע וריש ר' ובנו ס' בתחלתו ואין אויר ג' לשולש ו/or בוגרין
בכלל הנגדי במלחה המשותה במלחה בתחלתו ואין אויר ג' לשולש ו/or בוגרין

פירשו מוכחד וככתבתי דלפ"ז צ"ע על לשון הطور והרמב"ם והש"ע שכחנו שהאב חייב ללמדו כל התורה שכחוב כולה שככל תורה נביים וכותבים וא"כ היאך מפרש ליימרא דרבא. וכבר הרגיש בזה הב"ה אלא שורביו נראה דין דוחקן. וככתבתי לישב דבריו: ע"כ ג"א.

שם אמר רב ספרא ממשום ר"י בן חנניא מאיר דכתיב ושננתם לבניך אל תיקרי ושננתם אלא ושלשתם בו. נראה לי לפרש לפי פשוטו ממשום דמלשון ושננתם לפנין בסמוך שייחו דברי תורה מחודדין בפין והיינו מדרלא כתיב ולמדתם אלא ושננתם שהוא לשון שנין ולשון משנה וא"כ تو לא מצין למיר דלא איירוי קרא אלא בתורה שכחוב כתיב לעיל מיניה והוא הדברים האלה דהינו בהוויתן לדלא שין שנין וחידור אלא בתורה שבعل פה שהיה משנה וגמרה אכן מורי הלה מתק המשנה וא"כ שפיר קאמר דעתך לרשות ושננתם אלא אי קריין נמי ושלשתם שא"כ אפשר שהוא הדבר ברור לו כאחוטו א"כ בקי במקרא ובמשנה ובגמרא. ועוד י"ל לדשן ושננתם משמע תרי או ממשום דכתיב ושננתם בשניணין כמ"ש מהרש"א תורה או ממשום דכתיב ושננתם בתורה דהינו שני ז"ל בח"א וא"כ בהנץ תרי דהינו משנה וגמרא שין בה נמי זל ומלבד תורה שכחוב כתיב לעיל מיניה והוא הדברים שנין והיינו תורה שכחוב למד דלפ"ז ממשע דחיב ללמד עט בנו מקרא ומהנה וגמרא ולעל מסקין אכן חיב ללמד עם בנו אלא מקרא לחור ונחיק מאי לישב ע"ש ומפיק בעצמו שהוא לדלא כסברת הרא"ש ז"ל וכבר פרישתי שיחתי לדלא קשה מיד לקרה ושננתם לבניך לאו בבנים ממש איירוי אלא בתלמידים שנקרו נבים כמו שפירש רשי"ז ז"ל בפירוש החומרה וכדיאתה בספרא והיינו מהאי טעמא גופא אכן החיבור בנו אלא מקרא לחוד וחיבור בנו לאו מושננתם לפנין אלא מולמדתם וכדרפרישית בראש טוגין ודוק"ק:

תומפות בד"ח לא צריכא לויומי פירש בקונטרס בו ולא נהירא ר"א"כ אכתי היה מציע למperfץ מי ידע במה הרי עכ"ל. ולכאורה יש לישב שיטת רשי"ז דבשלמא לעניין מספר התנאים מהמה שפיר מי ידע כמה חי וא"כ אין ידע כלל מתי ישלו שליש ימי משא"כ לימי השבע עולם למד שני ימים הראשונים מקרא ואמט אחר כך אונס רחמנא פטריה וככ"ב בחידושי מהר"י טראני אלא דייל' לטברות החוטס' ולפ"ז בשליש שנים נמי מצין למיר כה"ג DSTם ימי שנתוינו שביעים שנה ולמדם מהם שליש במקרא ואמט אח"כ אונס רחמנא פטריה אלא על בוחך אכן סברא לומד כן וא"כ מקשו שפיר לפירוש רשי"ז, בן נראה לי:

שם נראה לנו רבנן חמוץ אלפים ותתפ"ח פסוקים בתורה יתר עליו תחלים שמנה בל. וככתבו בתוספות יeshimoth תימה דעל כרחך בחומר יש יותר דאך אם יהיה פסוק תhalbim מג' תיבות אינו כ"כ כמו שיש בחומר עכ"ל הת"י. ונדרפס ג"כ בש"ט

עבירה והקב"ה אמר תיפח עצמותי א"כ ממשע דעיקר הקפidea לעניין הרהור הוא ורק לעניין לישא אשה אבל לא שיהא עמה דוקא וככה"ג אשכחן טובא בפרק אע"פ שהלכו מנשותיהם ונסעו כמה שנים מנשותיהם למדת תורה ולא חישו להרהור עבירה ולפ"ז לא קשא נמי מההיא דר' אביחור דכפ"ק דגיטין אבל פירוש רשי"ז נמי מיקשי להו הא דר' אביחור אה דפרק עפ"ז אלא על כוחך דההיא דר' אביחור שלא ברשות איירוי או באירוי בהנץ דעתך להו הרבה במתא למיגמר מיניה משא"כ בשמעתין איירוי בעניין שמוכרה לילך ולהחרחק ובבל"הathy שפיר טובא למאי דפרישית בהירושי גיטין להא דר' אביחור גופיה לאו הלכה פסוכה היא כמ"ש שם חוס' מהירושלמי וע"ש ובחדשינו ז"ה א"ר יוסק וד"ז בזה לקיים פרש"ז, מיהא ר"ת ז"ל נפיה אפשר דפריש בחרך דפוק אעפ"י בהנץ דקים להו בנפשיהו לדלא אותו להרהור עבירה כר"ע וחבירו משא"כ הא בשמעתין מיירי בסתם בני אדם שפיר קשיא להו וק"ל:

דף ל ע"א

גמרא מיתבי למדו מקרא אין מלמדו משנה ואמר רבא מקרא ז חורף. ופירש"ז תורה ולא נביים וכותבים עכ"ל. ולכאורה פירוש"ז מוכחה שזו עיקר מימרא דרבא דאי תורה היינו נביים וכותבים אדרבא טפי הוי שפיר לישנא דברייתא דיקתני להו בלשון סתום מקרא ומילא אני שפיר נמי הא דיצטריך לאתו הכא מימרא דרבא בלשון המקשה ממש דבלא מימרא דרבא לא פסיקה להקשות כ"כ דאפשר דהה ברייתא למדו מקרא אין מלמדו משנה הינו בשלמדו כבר תורה נביים וכותבים משא"כ מימירא דרבא קשה שפיר טובא, אלא זבלשון השו"ע (ויר"ס ט"ז רמ"ה ס"ז) כתוב להדיא דהאב חיב למד את בנו כל התורה שכחוב כולה دمشע נמי נביים וכותבים וכן הוא ג"כ בלשון הרמב"ם נפ"א מהל' תית ה"ז והטור ז"ל וא"כ צריך עין היאך מפושו לימירא דרבא וכבר הרוגיש זהה הב"ח ז"ה שם נדחק את פירוש הא דמיית המקשה לימירא אכתי לא נתישב אף לפי פירושו הא דמיית המקשה לימירא דרבא דארוכה بلا מימרא דרבא קשה טפי דהא כתני להדיא בברייתא אין מלמדו משנה וקיים אדש茂א. ויש לישב דבלא מימירא דרבא היה באפשר לומר דהא כתני למדו מקרא אין מלמדו משנה הינו אין מלמדו משנה דמיית המקשה בשכבר כדאיתא בש"ע ומסוגיא לדודרים [לוי ע"א] דנותlein שכר על המידי דהינו משנה וגמרא טעמים ואין נוטלי שכר על המדרש דהינו משנה וגמרא כדמותם בנדירים והוא דקאמר שמואל מלמדו מקרא ומינה הינו בחנם משא"כ מימירא דרבא דקאמר מקרא זו תורה ולפירוש הב"ח אתה לאפוקי פיסוק טעמים ע"ש א"כ מקשה שפיר דמהשתא מקרא ומינה שווין לעניין שכר, בן נראה לי לשיטת הב"ח וудין צ"ע ודוק"ק:

קונטרס אחורון (זוז)

שם מיתבי למדו מקרא אין מלמדו משנה ואמר רבא מקרא הינו תורה. פירוש"ז תורה ולא נביים וכותבים. ולכאורה

הלאבות תלמוד הגורה

๙

מן ט' זו שנה עד כי כדי שנה שקדום ט' זו שנה אין בו דעת ל渴כל תכחות כי
ואל חכוביד יסוריין ותובחות ויזואר מבן כי יש לווחש שטא יבעם :

ו לא שכיר ליטוד לבדו מוטל על האב אלא כי כל דוגיאות הלימוד בנן לשבד נפוח
טיגנות לבט החולך למלמד לפניו רבי שבעיר אחרת ולהפסיק לו כל ארבה שם יי
וע' פ' שאין ביד כופין ע' כמו על שכיר ליטוד מ' מ' מצחה גזלה היה ומכל ס' ע
של ולמדותם אותם את בנים היה ולפי אפי אם האב עדרין לא בלבד תורה וציד
למד לעצמי ואס יתרה בפוזניות יספיק צורכי ליטוד ננו לא יכול ללמד לעצמו אם
נון זה הוא גבן וטשביל מה שלימוד יותר סן האב הרי ליטוד ננו קידם ליטוד כי
טהדר שבלייטוד בנ נס הוא טקיות בציה של תורה כמו בליטוד לעצמו והרי בט
גבן וטשביל יותר בליטוד יאע' לא יבטל הוא לנטרו תית אלא לו יקבע לו ע' ע' ע'
עהרים כפי ייכלו זואע' פ' שאין העויזים סכפיקים לקיטס ס' ע' של ח' ת' כהלהת השיה
לימד וידיעת כל התורה משא' כשייפיק צוונת לאיש אחר גבן וטשביל
חוור סטנו איתו גפטר בית כל מקומות ס' ע' של ה' ת' כהלהת האס יבל לכייח
בעצם אילו לא היה תורה בפוזנית יערבי האיש וזהו שאינו בני ואב נן אין גבן
וטשביל יותר סטנו רדי ליטוד לעצמי קידם ליטוד בט ויאע' פ' שוויזון ס' ע' מצחה
שכונפלו קדמת ואם בט גבן וטשביל יותר ריש לו אשוחובינס בציה על אבז
לפרנסן אם אפשר לו כדי שלא יהיו רחויים באיזה ויעפק בתורה ואפי אין עשר
כ' שיתחביב בפרנסנו מדיין צדקה ואע' כ' תהשב לו לזרקה לעניין שיבול להוציא
כל הוצאות ליטוד בנ נגנולים פטעה פער שלו או החוטש אם אין ידו משות
משא' כ' בשכר חילוך עצמו כטו שיתכאר בה צדקה אך כי שאית מהשבע הצעאת
ו בעשר או בהמש של זורי והזרז ונשכבר כטו שאבוי הכתבים נבל מונחיה פ' ע' ע'
של אדם קצין לו מריה וער ים הכתורים מה שעתדי להשתבד בשנה ז' שידא
ניון טשם קצב לו נך וכך ישתבר בשנה ז' מהויש לו ליזהר מלעותות יצאה טרובה פ' וט'
שלא יוסיפו לו שכיר למונות אלא מה שפסק לו תין מהוצאות שבתוות וו' ע'
וביצאות בנוי לת' שאם הויספין וטבציאן לו שכיר לשעה או לאח שעה
ח' אם אין יד האב משנת לשכיר פלטד לבני גנים איתו יכול ללמד עמד בעצמו ויד
אבי אביו משנת כופין לפ' את אבי אביו לשכיר פלטד לבן גנו ונס כל הוצאות נטיע'

ת' של בן בט מזוה עליו כמי על האב מפש מפני שכחים שב' עטן ותודה על ע' ע'
האב למד את בנ רזהה כך מס' ע' בן התורה למלמד מ את בן בנ שנאסר ה' קיז'
וזדעתם לבני ולבני בגין אבל לבן ברה ובן בנ אין חזוב עלי אפי לשכיר ע'

מלמד ואצל שאור הוצאות ח' אלא מדיין צדקה אם הוא אמד וראי לצדקה ז' ז'
כי קחוב קרוב פדם כמושית בה צדקה אך אין גפרען כטנו שלא בפוזי כמושית
שם אבל אם יכול ואפשר לו למלמד עטיהם בעצמו והיב ללבדים לא לאלו בלבד
אלא ס' ע' של תורה על כל הכת וחתם מישראל למלמד את כל התלמידים ע' ע'
שאנן דצאי וויכו שני' ושננותם לבני ז' וכוכ ובל הכתים מ' נן ניך אלן תלמיד ז' ז'
שזתלמידים קווים בנם שנאמר ויצאו בני הנבאים אלא שבסזה לוזקידים בנוי
וכל מ' ז' ז' ז' ז'

ט' ויא מג שאית חייב לשכיר מלמד לבנני אם איתו יכול למלמד בעצמו אלא אם
יכל למלמד בעצמי או נחצץ למלמד חייב לשכיר לו פלטד אם אין ייד בין טג' ז'
כי המוצה מוטלת על אבי אביו כטו על אביו למלמד בעצמו או לשזה לטזזא ז'
מלמד בחנם או בשכר (ולהלויכו לכית חסיד אמר אין הפין מעגש לילך) משא' כ' פ' ע' ע'
לבן בט ובן בן אין חזוב עליו אלא להקדיש לתלמידים אחרים אבל אם אין קיז'

מוטל עליו למלמד לתלמידים כל ספנ' שיש בעיר גודלים בחכמה סטט שטבלים
לימים או מפנ' שלא הגיע למזה ז' למלמד לתלמידים כי צריך עדרין למלמד לעצמו
אין חייב עליו למלמד לבן ברה ובן בן גנו ולא לмерח לטזזא לו למלמד כטו שאין
חייב עליו בגין חגיון שלא מזנאי ידיכו (גם כשוביל למלמד לתלמידים אחרים)

דורש הלכות המצויות ורגילות וצריבו' לכל אדם לידע אותן כלשון
אברהם הילמן
שמכינים הנשים וע"ה מיד שבת שבתן.

פרק ב'

א מי (*רמב"ם מגמ' קדושים כ"ט) שלא לימדו אביו תורה חייב ללמד את עצמו בשיכור שנאמר *ולמדו אותם ושמורות לעשותם זו מ"ע של ת"ת על כל אדם לעצמו למדוד כל התורה שכחtab ושבע"פ כולה כמשג"ת לטعلاה שנאמר כל המצווה וגנו'. וכשלומד לעצמו כשיגדייל וכייר ויוכל למדוד. אויז לא ילמוד תחלתה כל המקרא ואח"כ כל המשנה ואח"כ התלמוד כמשג"ת לטعلاה בערים שאין יכולין למדוד משנה ותלמוד בתחילת כי זה שיבול אינו רשאי לעשות כן כי (גמ' שם ל') טyi יודע כמה יהיה לפיכך חייב הוא (*רמב"ם) לשולש זמן למידתו שבכל יום ויום שלישי במקרא שלישי במשנה *שהן הלכות פסוקות kali טעמי שבכל המשניות *וברייתות ומימרות האמוראים (*פע"ח) *שהן פירוש התראי"ג מצות שבתורה בכל תנאים ודקדוקיהם *ודקדוקי סופרים. ובזמן הזה גם הלכות פסוקות של פסקי חנאים הפוסקים כמו הטור והש"ע והגחותיו בכלל משנה (ע' ח"מ סי' ב"ה ובאו"ר) שם ס"ק כ"ב וד' *מ"ז ע"ב) ייחסנו. (א) ושליש בתלמוד המבادر טעמי

קונטרפט אחרון

(א) ושליש בתלמוד המבادر כו' הגת *הרמב"ם שהעתוי' לשונו *בש"ע עשה עיקר התלמוד להבין דבר מתוך דבר ולדמות דבר לדבר כמ"ש ו בשלוש אחריות מתבונן בדעתו להבין דבר מדבר ועוד כלל התלמוד לידע מקור ההלכה במדות שתורתה נדרשת בהן

מראei מקומות והערות

רמב"ם: התית פ"א ה"ג

ולמדו אותם ושמורות לעשותם: דברים ה', א.

רמב"ם: שם ה"יא ור"ב.

שהן הלכות פסוקות בעלי טעמי: ע"ל פ"א ס"א וש"ג

וברייתות: רשיי טוכה כת, א ד"ה משנה. וראה סנהדרין לא, א

פע"ח: בשער הגנת הלימוד.

שהן פירוש התראי"ג מצות: ראה ברכות ה', א והמצוה זו משנה, והקומה הרמב"ם לטי' יד החזקה ולפי' המשניות.

ודקדוקי סופרים: ראה מגילה יט, ב.

מ"ז ע"ב: אויל צ"ל: מ"ח ע"ב (בפטונו).

הרמב"ם: התית פ"א הל' יא, ב.

בש"ע: יוד' סי' רמו ס"ז.

(6)

קונטראם אחרון

הנפקה

הנפקה

ולא ס"ל כפרש"י שעשה עיקר התלמוד לידע טעמי ההלכה התלויים בסבירותו נוטנים טעם לדברי המשנה כי ע"ש בברכות דמ"ז ע"ב ובסותה דכ"ב ע"א ד"ה ולא שימוש ת"ח למדוד סברת כי ע"ש וע"ש בד"ה שמרין הלכה כי דכוון דין יודעים כי, ואזיל הרמב"ם לשיטתו שהיבר ספרו משנה תורה בלי נתינת טעמי להלכות כלל ועשה להוראות מתוכו לבדוק במאש בהקדמתו שם שלא יצטרך אדם לחיבור אחר בעולם כי ש אדם קורא בתורה שבכתב תקופה זהה ואות"כ כי, דלא כמ"ש המע"מ בהקדמה' למי שבקי' (בספרי) בחדרי התלמוד תקופה זהה ובתשובה לא כי אלא לשואל סדר הלימוד בקביעות מבלי עולם ס"ל לרמב"ם כאידך טעמא בפרש"י שם דיש מושגתו המזו אזכור שרש חצא ממנו השאלה כי והא דהמוריין הלכת מותך משנותם הם דיחידאה היא ולית הילכתא כי והינו במשניות דוקא משא"כ חיבורו שהיברו מותך מסקנת התלמוד. והריא"ש שכטב בתשובה כלל ל"א סימן ט' כל המורים מותך דברי הרמב"ם כי טועים כי סבור שמיין כי איןנו מבין דבר לאשورو כי אני מבין כי איןני מבין כי ס"ל בטעמא קמא בפרש"י שמדובר לה כי. וכן היה המעשה בתשובה הרא"ש שלא הבין השואל בזונת הרמב"ם כלל ומתח"ט אסור להוראות אפילו דבר שנראה להמורה שהוא מפורש בפרש' בחבоро כי שמא טועה בדמיונו וכ"מ בפרש"י שם ד"ה ולא שימוש כי רשות הוא שאין תורתו על בורית כי ולזה נתקוין הרא"ש הובאה ברדי"ז נ"ב ס"ו ח"ה כל מעשה שבא אינו בגמרא כי ר"ל שוו המעשה שבאת לפני הגמורא לא באח היא עצמה ממש לפניו חכמי הגמרא ואף שהמוריה רואה מעשה *בזו ממש נפסק עלייה בגמרא שמא יש איזה חילוק ביןיהם נעלם מהם ולא ידע וכי"ש במורה מותך חיבור הרמב"ם שהוא בלי טעמי לגמרי. ומ"ש ר"ץ שם הרמב"ם בלא טעמי כל ועשאו ג"כ להוראות מתוכו לבדוק לכלי מי שירצה לסתוך עליו ולא ירצה לטרוח לעין במקור דין כמ"ש בהקדמתו להועל הגודלים אם ירצו לעין כי ובסוף הקדמתו בספר מישרים כתוב בהדי"ה הונ שירצה לסתוך על הדין הכתוב בספר כי. ולפירושו וסיעתו נחלק התלמוד לב' חלקים כדפרש"י ספ"ה דאבות הילוק שבין ט"ז לתלמוד לבן ארבעים לב' חלקים כדפרש"י ספ"ה דאבות הילוק שבין ט"ז לתלמוד לבן ארבעים לב' לבינה דבר מותך דבר וכו' וו"ש רשי' בשבת דס"ג ע"א ד"ה ליגמר אינש כי לכלחו טעמי כולחו זוקא דהינו עמי הטעמי אבל *עם הפשט של ההלכות ידע רב מהנא דהוא ידע מ"ט דרי"א דכתיב כי וכפרש"י שם ד"ה והדר וכו' (היא מסיר ד"ת כי) עבמ"ש בפ"ג.

מרא מקומות והערות

בזו : בשאר הגוטסים : כזו.

חיבור הרמב"ם : בשאר הגוטסים : חיבורו כהורבבם.

עם : בשאר הגוטסים : טעם.

באלל הילג טמפלתם הקתולי ידיעט נטנ"ך וזכרו כנ"ך
 נטנ"כ פ' לדעתם כתורה מהבב שזכר זה יתקום סת"פין ורומים
 לסכמייניס טהראזו לפניות נטנ"ך וזכרו עשי"ז פקדו מושׁ יומר.
 האל טנס פטורך גס צחנק זה אל תוש"ק הילג להכלהתינו לו ליך.
 והרני דושית ומברכו בכטט,
 מהמה לרהמי ח'.

סימן רח

ב'ז, ג' שבט משניב לפיק.
כבד הaging היקר כשיית מוחדר אחרון י"שע' שכפור
שליט'ם מא משנינה רוחני בישיבת יחל ישראל חיפה.

אחדשה"ט ושית באחכלה,
אלשיך טהיל במנין סיל ייינט פלומדים צו פטומורייס צי
טיטינט ווינט מונגען פדריס קאנטעריס מק ולע יעטוויל
ויס קרויג מלד צהוומו צניין צוים סמזרט שמאזן נמן ערליךיס
צו זריית מילה וטאומעריס ומרגנטיס מלד בטילט טיטינט בעטיט
וטעט כתרית מליה וטאומעריס הוי רטהיליס ציינטינט בטעל פדריס
ולמודס ליכטם לטיט"מ לאיזות ממתקת פלאו נרויים צל ג"ה.
לידידי פצוצט פלאוינס חייניס וגס ליינס רטהיליס בטעל מלמודס,
וועווע ע"פ צ"ק מוא"ק ט' ע"ב כתיב פלט מענגן רגנץ
וכל דרכיך יכוו (מעלן ד') וכו' חורמת חייס פון פפלט (מעלן
ט) וווען פפלט היינו טאטורה קדימה לכל דבר, ומפני כן
גמואה בלפעדר נקייס ע"י מהרים, וכמון צייל מהפער לקייס ע"י
ההרים, וטלי פילכטן לעמאנט לקייס ע"י מהריםHon
מכטילים, ועיין בס סי' נמי' מאורי בז'.

ועזין כירוטלי פ"ט לכלהים ס"ה לנוין לנוית סמת דמי
סהנו רואה לנות מז'ה"מ לנוות ה' גוד ווועפ"י טהנת
הס רואה לנות יכול בגען קהני הטע דלויים בטמת כוה נכו^{ונ}
געני מוגען ובכל גנבר מוסס כמ"כ גס צמיהרי מו"ק זס,
ועזין כרלה"ט כתוכות י"ז סגין ירוטלי זה לטבלה, וכמוס
רהיינ זם, חולט"פ לה"ע ט"י ס"ז ק"ק ט"ז-י"ז כל' נטס
האגון ה' מס"ל כהן מלובין זי"ע דפטיטול לי'
לטינן כמותת ברית מילך לשטוקן זמורש פנור מלכטמף,
וכס"ג לענין כרית עטמו דסקל נגנה על גמ' ס"ג'ל דמענד
קען, וכולד מה כרית עטמו פצום יתיר דהן לרייך לאנטטוף
ההרי העומד סט מילד הגלם הין לו חלק נמושת מלבד מה
אמלהה לכווץ ס' הטומיס למושס מטה"כ נמושות מושס
אנהנה צעטמו ווועפ"כ פנור, ובכל נגנה על גמ' מו"ק כ"ל
ונפקק נטו"ע י"ד ט"י רמו"ז טעוו"ח וווען נסלאירך
צפאות.

הדווש"ת, ומצפה לרוחמי ה'.

בולם, וכל' מוטפק נחליה יוס' גלחנו סלאס פֶּקדִיס (ענץ' ק'),
וְסָפָק דָּנו סַיִוָּת נְמֻזָּה וְלֹגֶת סְנוּסָה חֲוֵית ק' ר' מִנִּית
אי' סְמִיכָה מִפְּרִזְן אַלְמָן לְאַלְמָן מְזֻדָּס כ' צְנִינָה.

הנזה רחלמי מזוכת סג'ק מזווגת סצונס צפויים ורחלמי ממייקול מערלה דצמדלים מדמה ג' צניות רחלזאניס כל סילן נמיוקול ערלה וכענה הרבעית יה' כל פריו קודש כלולים לה' נמיוקוד טבאל ולכנתה.

ובאמות נס ידעת מוס ר' מוז דכה גערלעס גוועל קייל
דמכלמת פמות מג', סnis לאלס גענע מס' יוס לפאי
וילעך האנט צניע מאיל נעד ר' אלס זאנט לר'אלס ושולז ב', טניש
וילעיך להחולות דיק נעד נ' צאנט הטעפ' טאוו סרכנט פמות
מן' חניט ממזולר יוז' צ' רלו' צ' וצפוקים מס' פ' ק
דר'ק, - מהריה יעל דסנגן'ק עט' צ' סגיון מערלאך דפעמייס
צענין ג' צניש צלמאות כנטען פמות מאיל' יוס נפלי ר' אלס כייזונ
צעלאט, חמנס יתכן בסנגן'ק זעל יעד ציס מינאג צוז לחוכות
דווקה נעד ג' צ' תלמידים מפי מקידיס ואהנץ מעטה, הכל ננדון
דיין' ניגלום כבר מונט'ס פאייטן זעלן לכתמייר לעמצעה.

והרני מברכו ואת בנו היקר בכט"ס,
ידידכם, מצפה ללחמי ה').

סימן רז

בצ'ת, שלחי חודש ניסן תשנ'ב לפ'ק.
כבד יידידינו הה'ג היקיר מזוכה הרובים במס'ג ר'
אברהם יצחק הופמן שליט'א, בעיהק ירושת'.

אחדששת ושית בכבודו,
קבלהתני מכם' פ"כ מלחניכים צענין חיזוק לימוד ס"ג
ומדקוק לנון ס"ק זדרוניו, ולמ' האנמי ע"ז מלהתו
מעס כל' פג'ר' פפ'ר' צלעט'ה כי כבר קבשו לנו גלווי
לדי'קיס קדש דרך סלולות כוב, ופטוט להלכה דלהפ' ס"הנמר
ל"ג נפרחות כ"ת פ"ב מנווע צניכס נון קאנזון, צ'לן לארגנאל
בקראון יונגר מלוי מסוס דמאנכל ע"כ נפרט' ס"יינו יומת
מדחי', חכ'ל רוכ' יקודי הקראון צמדת הפמקפיך לנו חי'יס,
ולכ'ר ידוע טהעט' טמראן ס"ק ז"ע זדרות סטט' ט' צטלט
עדרכם ס"ק מהזק מלך דרך תלמוד לעצום טיקר לימוד
נט"ק וטורה צניעט' ורך לח'כ' יקודי הטמקרה, צל' זות ידוע
מלך זמרן ז"ע וגזרי תלמידיו סי' נקי'יס טומוייס צמג'ץ
מלך גלון טרלל כמגאר'ס דיק ז"ע אלהר קטלמי נלהמאכ'
וכפרט גלון זמרלן כמגאר'ס דיק ז"ע אלהר קטלמי נלהמאכ'
ומזר' כה'ון החקיד מלך לכולו מגמוריה ר' שמישון כלוי
חוינע'ליח'ב ז"ע ס"ז מלונclin ס' יוזען כל המג'ן כוריחו
כט'ע צהופן מפטיט', ומה מהליין בדרכ' זמוקעל מלן כל גדווי